Ч. 202. | Пятниця 7 (20) вересня 1901. | Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові і в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Віїзд Цісаря з угорских маневрів. — З ческого руху виборчого. — Програма Русевельта. — З полудневої Африки. — Приїзд царской пари до Франциї.)

В повороті з угорских маневрів, прибув вчера Цісар до Пятицерков, і відвідав там кадетску школу, витаний з одушевленєм численними товпами народу. Перейшовши шпалїр вихованцїв школи, приймив Монарх депутацию комітату і міста. Оглянув заведенє а відтак відїхав до епископскої палати, де уставили ся ріжні депутациї. Бурмістр виголосив привітну промову, приняту голосними окликами Eljen! Цісар найласкавійше подякував і приймив подану єму депутацнєю женщин хорошу китицю. По короткім відпочинку в епископскій палатї, розпочали ся авдиенциї, почім Цісар відбув cercle. Около години 6-ої попрацав ся Цісар з епископом і поїхав на дворець, де попращав ся з мінїстрами і начальниками місцевих властий, дякуючи бурмістрови за хороше принятє. Відтак відїхав Цісар до Відня.

Справа компромісу Старочехів з Молодочехами поступила значно на перед. Тіснїйший комітет, зложений з представителїв обох сторонництв, нараджував ся оногди в Празї. Як доносять Narodni Listy, мали Старочехи поробити деякі застереженя, на котрі Молодочехи не могли згодити ся. Спірні точки мають предложити ся молодоческому комітетови екзекутивному. Bohemia пише, що Старочехи жадали для себе 10 мандатів, а дальше, понеже аґрарії ставлять кілька їх давнїйших кандидатів, тож они не були би обовязані в тих округах піддержувати молодоческих кандидатів. Молодоческі члени комітету заявили, що они о тім рішати не можуть, а відкличуть ся до свого комітету екзекутивного. Остаточно згодили ся Старочехи на відроченє рішеня до четверга, 19-го с. м., в котрім то дни має знов зібратись тіснїйший комітет на засїданє. — Ческі реалісти (ческе людове сторонництво) мали в Празї під проводом проф. Масарика свої збори, на котрих обговорювано виборчу ситуацию в поодиноких округах. Комунїкат, виданий президиєю зборів, оповіщує, що в многих округах, так всхідної як і полудневої Чехії, кандидатури реалістів мали би запевнений успіх, однакож більшість мужів довіря заявилась против чинного виступленя партиї в акциї виборчій, тим більше, що пануюче тепер в краю сторонництво унеможливляє зміну полїтичного положеня. Але що меншість мужів довіря, яка осьвідчилась за чинним удїлом в борбі виборчій, була числово поважна, то уповажнено комітет екзекутивний, щоби на власну руку рішав о кандидатурах в поодиноких повітах.

На конференциї з мінїстрами і перебуваючими в Буфальо своїми приятелями висказав новий президент Русевельт свої полїтичні погляди. Полїтика єго не буде в нїчім ріжнити ся від полїтики Мек-Кінлея. Є він за тим, щоби цїлком завехати війну торговельну против других країв, заключити трактати торговельні, знести мита, що непотрібні для доходів держави, і коли би через те не утерпіли анї промисл, анї продукция американьска, В проґрамі Русевельта є також заведенє безпосередної комунїкациї корабельної межи Сполученими Державами а середною і полудневою Америкою. Торговельна маринарка мусить бути змiцнена, нові кораблї побудовані, панамский канал американьскими грішми вибудований, а край получений каблями з кольоніями. Русевельт заявив ся за розємним судом у всїх справах спірних з другими народами в цїли уникненя війни. Вкінци є він за ужитєм як найбільших капіталів для піднесеня торговлї і промислу.

До Koeln. Ztg. доносять: В цїлім краю скріпляє ся ворохобня. Не лише Голяндці, але також анґлійскі кольоністи роздразнені на правительство. Цїлий Капляид представляє образ загального неладу. Велике невдоволенє викликає обставина, що Анґлійцї рекрутують цїлі віддїли Кафрів, котрі уже нераз нападували розоружених властями Европейців. Бури заняли територию між Капштадом а портом Елисавети, і одержують все сьвіжі помічничі сили.

Вчера о годинї 9 рано францускии корабель „Кассіні" повитав на мори коло Дункерки російску фльоту, котра дала 21 вистрілів. „Кассіні" відповів також вистрілами. Президент Любе, президент кабінету Вальдек-Русо і мінїстер справ заграничних Делькассе удали ся відтак на поклад „Стандарта". Цар Николай сердечно привитав ся з президентом. По представленю дружини цар і цариця кілька

ДИМ.

(З польского — М. Конопницкої.)

Кілько разів поглянула у вікно своєї комнатки, тілько разів могла єго видїти, як з величезного комина фабрики садив сивим стовпом. Нераз навіть умисне відривала від роботи свої старі очи, аби кинути на него хоч один погляд. В тім погляді була дивна блаженність і немов пестощі. Люди ішли і переходили, поспішаючи в ріжні сторони, рідко котрий поглянув в гору в напрямі комина, а ще рідше замітив хто сниую смугу диму. Але для неї той дим мав особливе значінє, говорив до неї, розуміла єго, був в її очах майже живим єством.

Коли вчасним ранком на опаленім, міняючім ся красками зорі небі, дим крутив ся над комином в округлих, чорних клубах, розносячи острий, гризучий сопух саджі, знала она, що там її Мартин стоїть коло кітла, розпалює огонь, міркує, накладає, високий, струнький, в сивім полотнянім кафтанї, оперезаний шкіряним поясом, в легкій шапочцї на яснім волосю, з широко відвиненим ковніром на шиї.

— Ого! — шептала тодї, усьміхаючи ся — Мартинко при роботі....

Справді був при роботі. З ревностию новика сипав до машини вуголь, кіш за кошом, працюючи за себе і за палячa, гордий на своє нове становище дозорця котлів. А разом з тою великою ясною полумінию вибухали єму в души пісні, котрими лупала кітлівня від рана до ночи.

Однако вскорі чорні клуби диму біліли, рідшали, ставали лекші, аж в погіднім воздусї вибили ся в гору легким, рівним стовпом.

Той вид вливав в серце вдови радість і погоду.

— Всьо добре — шептала — всьо добре, слава Всевишньому!

І порала ся в убогій комнатцї, застелюючи своє ліжко і синовий тапчан, замітаючи смітє старою березовою мітлою, і розпалюючи на комині огонь до полудневої їди.

Тодї то просто великого фабричного комина, з могучим стовпом диму, піднималась до неба тоненька, синява смужка з понад даху каменички, де мешкала вдова; смужка така слаба, як віддих старих грудий, що добували ся з огнища.

Але молодий дозорець кітлів все добачував ту смужку. А не лиш добачував єї, але й усьміхав ся до неї. Він добре знав, що там коло комина стара єго мати, в великім чипци на голові, в кафтанї перевязанім рожевою запаскою, мала, завяла, згорблена, ладить для него якийсь знаменитий борщ або иншу яку смачну страву. Часом навіть здавалось єму, що чує виразно приємний запах тих ласощів.

І з подвійною пильностию докидав до кітла сьвіжу лопату вугля, і коли паляч чіхав ся по голові, він стоячи одною ногою на підмурованю, зручний і оборотний, виставав за двох в роботі.

І так ішли напротив себе в небо ті два віддихи: фабрики і каменички, зникаючи в прозрачнім воздусї, а може навіть сполучуючись десь далеко, високо.

Під полудне фабричний дим трохи рідшав; великаньскі легкі машини звільняли свою роботу, випущена пара прошибала раз і другий в воздух острим, прикрим эвистом, а хлопець вбігав до комнатки як вихор.

— Мамо їсти, — кликав вже від порога, а кидаючи шапочку на стіл, біг до клїтки з косом, що висїла у вікнї. Кос, як лиш побачив хлопця, видавав протяжний свист, подібний до фабричної свиставки, а відтак починав свої звичайні сьпіви, яких єго Мартинко виучив. Хлопець ставав перед клїткою, клав руки в кишенї, і також свистав. Аж стіни трясли ся від того свистаня.

А між тим мати розстелювала на столї хороший, жовтий обрус з синїми цьвітами, і ставляла глубоку фаянсову вазу борщу з мясом, горохової юшки з вудженйною, капусняку, або якої иншої страви, як там випало. Побіч вази появляв ся на столї хліб, головна підстава того обіду.

І він зникав майже в половині, ледве хлопець приступив ся до него. Кусник за кусником краяв, мачав в мисочці з сілею, а заєдно договорював:

— Добрий хліб, мамо!

— Добрий, синку, — відповідала за кождим разом вдова. Іди з Богом, іди! На славу Божу і Божої Матери.

Хлопець не давав ся просити, а разом з хлібом зникала і страва з миски.

разів заявили свою радість, що відвідують Фрацию, бо не забули одушевленого принятя в р. 1896. З черги ескадра француска переде-філювала перед „Стандардтом“, на котрім в часї того були цар і Любе. Не землю висїли гостї аж о годинї 2½, з причини надто розбурханого моря. На березї приймили царску пару Любе з мiнiстрами і иньшими достойниками. Мер міста подав цареви хлїб і сіль. Відтак удала ся царска пара до будинку торговельної палати, де відбув ся бенкет. На привітний тоаст Любета відповів цар, що робить єму то особлнву приємність, що може другий раз бути серед улюбленого союзного народа і висказав вдоволенє, що міг любувати ся видом величавої француской фльоти. Особливо дякував цар Любетови за прехороший вид, який розпростер ся перед ним в хвили, коли прибув на францускі води. Цар росийский пив на поводжене Франциї, президента Любета і француской фльоти, котра збратала ся з росийскою на далекім Всході. О годинї 4¾ відїхала царска пара до Компієнь, куди прибула о годинї 8 вечером. Мер виголосив привітну бесіду, вручив царици китицю в срібній вазї і просив, щоби приймила желаня для себе і для всїх, котрих любить. Нинї приїде цар до Ремс. — Всюди заряджено небувалї средства осторожности. Публика не має нигде доступу, куди царска пара переїздить. Всюди витають їх лише збиті ряди войск. То викликує велике невдоволенє. Славна катедра в Ремс буде в часї візити царя окружена войском і 50 поліциянтами. Зелїзницю Дункерка-Ремс стереже войско. Цариця одержить в Компієнь китицю від „союзної армії“.

Новинки.

Львів дня 19 го вересня 1901.

— **З академиї ветеринарії.** На підставі нового пляну наук потрібне есть до принятя на звичайного слухача академиї ветеринарії у Львові сьвідоцтво зложеного успішно іспиту зрілости в однім з державних шкіл середних (гімназиї або реальної школи). Вписи зачнуть ся з днем 1-го жовтня і потревають до 8-го жовтня. При вписї треба предложити вимагане сьвідоцтво зрілости і метрику; вписове 10 корон а оплати шкільної нема. — Ректорат тої академиї оповіщує конкурс на чотири стипендиї по 500 кор. для слухачів. О ті стипендиї можуть убігатись матуристи з сьвідоцтвом зрілости з гімназиї або реальної школи. Речинець до вношеня подань о дві стипендиї з фондів заведеня минає з днем 5-го жовтня с. р., а конкурс на стипендиї з фондів ухвалених соймом, оповістить виділ краєвий. Близші поясненя що-до тих стипендий можна дістати в канцелярії академиї ветеринарії (Львів ул. Кохановского 33). Ректорат академиї звертає увагу, що студенти ветеринарії можуть мати добрі вигляди, бо тепер є недостаток ветеринарів, платнї ветеринарям управильнено, а тим самим підвисшено, а також платнї асистентів академиї ветеринарії зрівнано з платнями асистентів университету і техніки.

— **Важне для катихитів.** Вже вийшов з друку „Практичний провідник“ о. Е. Гузара, як має ся учити релігії в І. клясї взглядно на 1 і 2 степени науки в народних школах. Всї, що учать релігії, повинні купити собі тую книжку, котра продає ся по 1 коронї в книгарнї Шевченка і Ставропигійскій а з пересилкою о 10 сотиків дорожше.

— **Движима азбука,** — се прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав п. Григорий Блїй, емеритований управитель 6-кл. народ. школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до перехованя і відповідною інструкциєю та з приладом до уставленя букв. Цїна 10 корон; для учителїв народних і книгарень по 8 корон. Замовляти можна в канцелярії Товариства „Просьвіта“ і в книгарни Ставропигійскій (улиця Руска, ч. 3) у Львові. „Движима азбука“ повинна безусловно находитись в кождій народній школї.

— **Послїдні гадки самоубийника.** З Рогатина доносять нам, що там застрілив ся в ночи дня 16-го с. м. вистрілом з револьвера Антін Фільович, маляр церковний лїт 40, а то мабуть з браку роботи. Але самоубийник мав ще й иньші клопоти домашні, бо не жив з жінкою. При самоубийнику знайдено записаний папір, на котрім мабуть в послїдній хвили перед смертию він виписав такі гадки: „Нема хлїба, то і жити не треба! Все, що есть в хатї, то есть моєю власностию. До 30 не жонат, до 40 не богат, на старість цїлком дурак! жебрак і не варт нїчого! Похорон мій має відбути ся як найпростійше, значить ся, мають закопати мене в землю, впрочім нїчого більше, такі всїлякі паради, згадки, плачі і жалї то не потрібні; тепер на моїм гробі не потреба нїяких знаків, т. є. хрестів або яких стовпів з написами, словом, нїчого а нїчого; житє дало ся менї так в знаки, що не бажаю нїякого спомину, нїчиего, бо то було би як-раз лиш кпинами або шельмовством зі сторони оставших“.

— **Зелїзничі злодії.** Довший час в осени минувшого року пропадали різні посилки на стациї зелїзничій в Перемишли, за котрі скарб зелїзничий виплатив реклямуючим 1022 кор. відшкодованя, аж на анонїмний лист заряджено ревізию в мешканю магазинера зелїзничого з Баковчицях і найдено там богато краджених посилок. Слїдство судове доказало, що він крав, що попало під руки з возів товарових, а помагали єму стацийний возьний Бац з жінкою. Оногди ставала тая честная кумпанїя перед перемиским судом присяжних, котрі потвердили всї поставлені їм питаня (а було їх 90) і трибунал засудив Опацкого на вісїм лїт, Баца на чотири роки тяжкої вязницї, а жінку Баца за співучасть в крадежи на вісїм місяців вязницї.

— **Утопили конї з возом.** Андрух Чернецкий і Дмитро Лужецкий, селяни з Броницї, вертаючи з Борислава дня 16-го с. м., переїзджали через потік в Дережицї, котрий прибув наслїдком слоти. Вода перевернула віз і оба конї Чернецкого потонули; Лужецкий виратував лиш одного коня а другий утонув ся. Оба, перемочені до нитки, вернули домів без воза і худібки.

— **Огнї.** Дня 15-го с. м. вибух в Рудках огонь в домі Войнаровского при ул. Городецкій; згоріли два доми. Найбільшу втрату потерпів повітовий ветеринар Вайсберг, котрому при ратунку понищено річи і пропав єму золотий годинник.

— **Пригода з куною.** В Ключені великім повіта коломийского стала ся така пригода: На дорозї коло церкви бавило ся двоє дїтий, 9- і 4-лїтний хлопець. Нараз надбігла звідкись куна завбільшки кота, кинула ся на старшого хлопця і покалїчила єму лице, руки і ноги повисше колїна, бо хлопець мав на собі лиш сорочину підперізану ремінцем. Хлопець з криком втїк, а куна кинулась тогди на чотиролїтну дитину і покалїчивши єї зачала гризти в шию. На щастє надбігла

— Добрий борщ, мамо — говорив тодї.

Мати вже від кількох хвиль їла чим раз поволїйше. Мішала ложкою в тарели, дула в него. Але борщу якось не убувало. Отже коли хлопець виїв, що мав перед собою і обтирав сіючі ся вусики верхом руки, питала живо:

— А можеб ти синку, ще... Менї нинї якось не дуже...

Хотїла єму дати пізнати, що їй не смакує, але бояла ся явною неправдою гнївити Бога, бо борщ був знаменитий.

— Га — говорив хлопець — коли мама не їдять...

Подавала єму чим скорше свій таріль і припрошувала:

— Їдж, дитинко, їдж! На славу Божу...

Отже хлопець знов забирав ся до їди по свому.

— Що мама хотять від того борщу? — питав. — Таж то славний борщ!

— Може й був би, синку — відповідала моргаючи очима — лише що не стало менї до него бобкового листя.

Лучало ся, що не доїдав.

Тодї зливала решту до глиняної ринки і ставляла до печи, так, аби син не замітив того.

Ту рештку уважала вже виключно своєю власностию і коли хлопець вийшов живила ся нею, догризаючи останки хлїба.

Всьо то діяло ся дуже скоро. Молодого робітника лиш хвилево заступали в полудне і він мусів спішитись. Ледве з'їв, перехрестив ся широким знаком хреста, поцїлував матїр в запрацьовану, костисту руку, хапав за шапку, а свиснувши на працанє косови, збігав в трех підскоках по сходах на долину. Вдова ставала тодї посеред комнатки з забраним зі стола обрусом в руцї і слухала грімкого тупоту синівских ніг з тревожним і щасливим усьміхом.

— Сьвятий Боже! — говорила киваючи головою — так бігти. Ще ноги поломить... сходи порозбиває...

І стояла так заслухана, доки не гримнули на долинї двері від сїний і не прогомонїв відголос тої шаленої канонади молодих і сильних ніг. Аж тодї кінчила складати обрус, помивала судину, обгортала огонь попелом і сїла ши коло вікна, латала синови одїж або біле.

Як то було лїто, то довго, ще дуже довго могла видїти дим з фабричного комина. Нераз то й так задивила ся в него, що і робота випадала їй з рук...

Бо й дивно виглядав нераз той дим і дивні прибирав краски.

То як зелїзна гадина вививав ся чим раз дальше, чим раз висше; то як легонька заслона повівав у воздусї, сіючи перед себе рожеві хмарки; то ішов просто в гору мов з кадильницї, то як грива великаньского коня розвівав ся у вітрі, то видовжував ся в якісь великаньскі, невидані, нелюдскі стати.

Часом вітер его роздував як вітрила великого корабля, часом розривав на великі клаптї, що виглядало як клоче, часом гнав як чорнявий туман. А як на дворі заслотило ся, то лежав тяжкою хмарою над комином, вішав ся плахтами по дахах і товк ся над землею, не знаючи, куди дїтись.

Коли прийшла зима, запалювала вдова лямпу коло комина і робила при нїй грубі пончохи на продаж.

Але хоч від віконця дуже віяло і аж иней залїтав до комнати крізь спорохнавілі рами, заедно підходила до него, аби поглянути на фабрику.

Горіла она просто каменички довгим рядом осьвітлених вікон, гуділа внутрішною працею своїх великаньских легких, брязчала зелїзом, звучала ударами молотів, скреготала зубами пил, сичала жалами топлених металїв. Дим, що тепер в пітьмі ішов з єї комина був огненний, викидав з себе снопи искор.

Широкі луни від него ішли крізь небо далеко і геть, проч відбивали великі, тихі зорі.

Глядїла на них вдова в глубокій задумі.

З тої задуми виривав єї свист коса, що розбуджений сьвітлом, бючим з фабрики у віконце, починав виспівувати свої співанки. В комнатї робило ся веселїйше, огонь тріщав на коминї, а кос дер ся аж до оглушеня. А коли на небі станув місяць в повни, цїлий той огненний привид топнів в місячнім блеску.

Доперва пізним вечером вертав син і від порога знов кликав:

— Мамо, їсти...

А разом з тою молодою, сильною статтю вступала в пороги комнатки веселість, сьміх і свобода. З меншим вже тепер поспіхом кріпив ся хлопець, оповідав хвильку о тім і о сім матери, що розпитувала его о минувший день, відтак починав широко позївати, протягати ся, так що навіть кос не бавив его більше в такій хвили.

— Іди спати, синку, іди спати! — говорила мати, глядячи его по голові — Атже завтра знов досьвіта тобі треба...

— Іду, мамо — відповідав сонним голосом — я вже так умучив ся, що гей!

— А змов, синку, молитву — пригадувала ще.

Цїлував єї в руку, вклякав перед своїм тапчаном і схиливши голову на зложені долонї, відмавляв скоро пів голосом Отче наш і Богородице, перериваючи деколи молитву позїханем, відтак бив ся сильно в груди, хрестив ся з розмахом і здоймивши чим скорше одежу, кидав ся на тверде ложе.

І майже зараз засипляв, а в комнатї чути було давно его рівний, глубокий віддих, між тим як мати довго ще шептала молитви

ще в пору мати дитини, а вхопивши куну за карк, задушила єї.

— **Наука руского язика і письменьства для дівчат**, що ходять до не-руских шкіл, відбуває ся що суботи від 3-ої години пополудни в домі при Стрілецкій площі ч. 6 в партері в школї виділовій ім. Т. Шевченка. Виділ „Руского товариства педагогічного“ звертає ся з уклінною просьбою до патріотичних родителїв і опікунів, щоби заохотили своїх дїти ходити на сю науку, котрої хосенність повинна бути ясною кождому тямущому Русинови. Ся наука відбуває ся в трех курсах. На найвисшім курсї учить Вп. професор рускої ґімназиї др. Іван Копач.

— **Ґімнастичні вправи для учеників** зачинають ся в рускім „Соколї“ з днем 2-го вересня. Вправи будуть відбувати ся 3 рази в тиждни, т. є. в понедїлок, середу і пятницю для учеників молодших від $^1/_2$6—$^1/_2$7 години, для старших від $^1/_2$7—$^1/_2$8 години вечером. Вписи відбувають ся в тих самих днях і годинах від дня 2-го вересня, ул. Підвале ч. 7. Вкладка місячна виносить 1 К. Вправи відбувати ся будуть під доглядом і управою вишколених настоятелїв. За старшину товариства ґімн. „Сокіл“: Др. *Гукевич*, за голову, *Денис Кучка*, справник.

— **Про злодія Будкевича**, що обікрав банк Йонаша, доносять ще: Будкевич, коли єго арештовали не хотїв зразу сказати як називає ся, але опісля признав ся і сказав як називає ся та, що втік з Ковна в Россиї перед войском. Він виховував ся змалку у своєї тетки Мариї Долобовскої, в Росиї був покоєвим малярем, подорожував богато а минувшого року перекрав ся через границю і заложив собі у Львові крамницю при ул. Міцкевича. З початку вело ся єму дуже добре. По замкненю склепу або грав на гармонїї або ішов на довший час до міста. В липни продав склеп і найняв собі помешканє при ул. Йосафата а пізнїйше при ул. Шептицких. Жив з тетою з готівки, а коли та вже кінчила ся, став Будкевич роздумувати над тим, звідки би можна взяти богато грошей. Отже вглядав собі контору Йонаша, розглянув ся в ситуациї і взяв ся до роботи: насамперед купив собі знаряди, сине одінє, яке носять робітники, і в пятницю 6 с. м. пішов до пивниці коло контори, що день і ніч стояла отвертою. В пивници перебрав ся, здоймив чоботи і став виймати цеґли в склепіню пивниці. Коли провертїв кілька дір в підлозї, виймив дошку. Та робота тревала до 6 години рано. На тім закінчив першу ніч. Заложив дошку назад, цеґли поскладав на своє місце, перебрав ся знову, узув ся і вийшов. В суботу вечером з'явив ся знову. Скоро склеп замкнено, взяв ся він знову до роботи. Вузким отвором вліз до контори, засьвітив сьвічку і взяв ся до розбиваня каси. Свердлом зробив в замках діри, відтак сталевим чотирограннім дручком рвав бляху, кусень за куснем, аж остаточно добув ся до середини. Гроші сховав то до кишені, то завинув в ґазету, пачинє завинув в ручник і вліз назад дірою до пивниці. Тут лишив часть начиня, перебрав ся, узув ся. і около 8-мої години вийшов спокійно в пивниці. Нїхто єго не видїв. Дома сховав гроші насамперед під постіль, за кілька днів купив бляшанну скринку і сховав їх до неї. Австрийскі банкноти сховав до шуфляди в столику а 1175 рублїв сховав до куфра тети. Крадених гроший не рушав, бо мав ще свої. В кілька днів опісля зашив гроші до мішка і хотїв їх десь сховати, але сам не знав де. Буткевич каже, що немав спільників. Здає ся, що то вже не перша крадіж, якої допустив ся Буткевич, і може суд довідає ся щось більше, скоро насціє відповідь російских властий, до котрий тутешний суд віднїс ся.

— **Померли:** В Снятинї Ксавер Мрочко, інспектор шкіл народних і автор многих праць етноґрафічних.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 19 вересня. Є. В. Цїсар довершить тут дня 27-го с. м. перегляду повертаючого того дня через Триєст з Хіни полку нїмецких вояків. Дня 29-го с. м. той полк відїде до Берлина.

Брукселя 19 вересня. Гадку, аби цар приняв президента Крїґера в Компієнь, цїлком понехано.

Берлин 19 вересня. Доносять тут з Нового Йорку, що публика знищила там льокалї анархістичних часописий.

Буффальо 19 вересня. Убийник Чольґош відмавляє всяких зізнань. Вчера спроваджено до него вітця, аби єго намовив до складаня зізнань. Чолґош анї слова не відозвав ся до свого вітця. Також з адвокатом не хоче Чолґош нічого говорити.

Льондон 19 вересня. Проклямация Кічениера вийшла вже в житє. Супротив того Бурів не уважають вже тепер воюючою стороною, лиш як ворохобників і забирають тим, котрі не хотять піддати ся маєтки. Помимо того борба веде ся дальше і Бури роблять поступи в Каплянді.

Курс львівский.

— Дня 18-ого вересня 1901.	платять	жадають
	К. с	К. с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	530·—	540·-
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	358·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Ясн	525·—	535·—
Акциї гарбарнї Ряшів	—·—	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	420 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	89·70	90·40
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. 4$^1/_2$%	97·30	98·—
4$^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	99·30	100·—
4% листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	93·30	94·—
„ „ 4% льос. в 41$^1/_2$ літ.	93·50	94·20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	90·70	91·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·—	96·70
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·—	101·70
„ „ „ „ 4$^1/_2$ %	98·70	99·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·50	92·20
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·50	88·20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	73·—	78·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	47·75	48·75
Угорск. черв. хреста	24.—	25·—
Іт. черв. хрес. 25 фр.	23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К	58·—	62·—
Базилїка 10 К	15·80	16·80
Joszif 4 К.	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр.	8·—	10·—
V. Монети		
Дукат цїсарский	11·17	11·35
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·10	117·50
Доляр америк.	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

перед почорнїлим, з золотого поля виступаючим лицем Пречистої Діви.

В кінци лямпка гасла, кос переставав тріпотати ся по клїтцї, всьо утихало аби знов завтра досьвіта збудитись.

З тим будженєм була все біда. Вдова спала тим сном старости, коротким, чуйним, немов щадячим годин житя перед великим сном могили.

З того сну будила ся зараз по других півнях, на довго перед першою свиставкою фабричною і злїзши з постелї, ходила по комнатцї, лагодячи сніданє для сина і шепчучи молитви. У віконци стояла тоді велика і тиха рання зоря і сьвітила просто на лице сплячого хлопця. Мати що хвиля кидала на то лице очима. Рада би була збудити свого одинака, але глубокий сон хлопця здержував єї.

— Нехай там! — шептала півголосом. — Нехай ще трошки переспить ся.

Аж коли роздав ся перший пронизаючий свист пущеної пари, клика на хлопця:

— Мартинку, Мартинку... вставай, синку, свищуть!

Хлопець відвертав голову до стіни.

— То кос, мамо... — говорив крізь сон.

— Але — кос! В фабрицї свищуть синку, не кос!

Протягав ся, накривав голову, бурмотів, але мати не уступала. Нічна служба кінчила ся, дозорець котлів мусів станути перший на своїм місци ще перед робітником. Повтаряло ся то цїлий тиждень не виймаючи навіть недїлї.

Але одного разу, було ще далеко до рана, хлопець сам зірвав ся з криком зі сну і сів на постели.

Мати була вже при нїм.

— Що то? Що тобі, синку, що? — питала журливо.

Не відповідав. Глядів на неї широко отвертими очима, уста мав дрожачі, чоло в зимнім потї. Розпята на грудях сорочка підносила ся від сильних голосних майже ударів серця.

Мати обійняла єго раменами.

— Що тобі синку, що тобі? — питала, притулюючи хлопця, як малу дитину.

Довго не міг успокоїти ся.

— Нічого мамо — промовив вкінци з видним зусилєм — нічого... Лише — снилось менї... що... грім ударив в мене.

Вдова затерпла. Але не дала того пізнати по собі синови. Хотїла промовити, голос застряг їй в груди.

Хлопець сидів на тапчанї випрямлений, простий і глядів перед себе наляканими очима.

— Грім, мамо — говорив тихим, уриваним голосом — такий червоний, страшний як змий. Упав менї на груди, мамо, такий страшний... червоний.

Замовк і голосно дихав.

Вдова прийшла якось до себе.

— Що там, синку! — говорила глядячи єго по розпаленім лици. — Що там!... Чи то всьо правда, що чоловікови приснить ся?

А коли хлопцеви голосно задзенкотїли зуби, присїла при нїм, притиснула голову єго до своїх висхлих грудий і так єго колисала, немов би був немовлятем.

Хлопець втихомирив ся і положив ся на подушку.

— Нехай мама вже ідуть — сказав — нехай мама ідуть положити ся.... Я буду спати.

Але не заснув. Лежав горілиць, з широко отвертими очима, вдивлюючи ся в погасаючі на всхід неба зьвізди.

(Конець буде)

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).